

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Вважається, що привиди з'являються лише вночі або на Гелловін, коли у світі панує темрява, а межі між світами тоншають. Але насправді привиди є геть усюди. У хлібному відділі вашої крамнички, просто посеред бабусиного саду, на передньому сидінні автобуса. Те, що ви їх не бачите, не означає, що їх там немає.

Я сиджу на уроці історії, коли раптом відчуваю *плесь-плесь-плесь* по плечу — геть-чисто дощ накрапає. Хтось називає це інтуїцією, інші — яснобаченням. Оце лоскітне відчуття на межі сприйняття, яке підкажує тобі, що тут *щось є*.

Я відчуваю це вже не вперше — аж ніяк не вперше. Ба навіть тут, у школі, таке вже траплялося. Я вже пробувала просто не зважати — щоразу пробую! — але то марна справа. Це відчуття заважає мені зосередитися, і я вже знаю, що єдиний спосіб позбутися його — піддатися. Піти й глянути на власні очі.

Джейкоб там, на іншому кінці класу, перехоплює мій погляд і хитає головою. Він не відчуває цього «*плесь-плесь-плесь*», але Джейкоб занадто добре мене знає, щоби зрозуміти, коли «*плесь-плесь-плесь*» відчуваю я.

Соваюся на місці, примушуючи себе зосередитися на тому, що відбувається там, біля дошки. Містер Мейер звичайно намагається вести урок, дарма що надворі — останній навчальний тиждень перед літніми канікулами.

— ...на момент завершення війни у В'єтнамі в 1975 році американські війська... — бубонить він.

Але його не те що не слухають — на нього взагалі не зважають. Дерек і Вілл ловлять окунів із розплющеними очима, Метт конструює чергову кульку з паперу. Еліс і Мелані укладають якийсь перелік.

Еліс і Мелані — *круті*.

Це зрозуміло вже з першого погляду, адже зовні вони однаковісінькі — в обох блискуче волосся, бездоганні зуби, однаковий манікюр. А от я — самі лише лікті й коліна, пухкі щоки й каштанові кучері. Та я навіть лаком для нігтів не користуюся!

Так, я знаю, що всі аж *нетямляться*, так прагнуть бути крутими... Але, щиро кажучи, мені ніколи не кортіло бути такою. Як на мене, це страшенно втомлює — постійно дотримуватися усіх цих правил.

Посміхатися, але не зашироко.

Сміятися, але не заголосо.

Носити такий одяг, як годиться, займатися таким спортом, як належить, дбати про все, але не надто ревно... (У нас із Джейкобом теж є правила, але вони геть інші).

Мов на команду, Джейкоб зводиться і простує до парти Мелані. От *він* би міг стати крутим, думаю я, — адже в нього хвилясте біляве волосся, яскраві блакитні очі, ще й вдача нівроку.

Злодійкувато глипнувши на мене, він підсідає за її парту.

Еге ж, він *міг* би стати крутим... от тільки є одна проблема.

Джейкоб мертвий.

— «Що нам потрібно для кіновечірки», — каже він, зазираючи в аркуш до Мелані. Але я єдина, хто його чує. Мелані згортає інший аркуш — запрошення, розумію я, вгледівши напис великими літерами, ще й рожевим кольором, — і тягнеться, щоби передати його Дженні, яка сидить попереду. Коли Мелані це робить, рука її прохромлює Джейкобові груди наскрізь.

Він опускає очі, вдаючи ображеного, і схоплюється з-за парти. «Плесь-плесь-плесь» у мене в голові лунає й надалі — наче чийсь пошепт, що його годі до пуття розчути. Я нетерпляче позираю на годинник на стіні. Чекаю на дзвоник на обідню перерву.

Джейкоб тим часом підступається до парти Еліс. Вивчає безліч різнокольорових ручок, охайненько розкладених на поверхні. Нахиляється і обережно тягнеться до них пальцем — цілком зосередившись на тій, що лежить найближче до нього. А відтак тицяє в неї пучкою.

Але ручка лишається незрушною.

В кіно привиди можуть здійсмати в повітря телевізори й совають підлогою ліжка. Але насправді привидам доводиться витратити *достотлиха* потойбічної енергії, щоби пройти крізь Запону — завису, що відокремлює їхній світ від нашого. І ті привиди, в яких вистачає на це сил, зазвичай дуже старі й не вельми приязні. Живим сили дарує любов і надія, а мерці живляться значно похмурішими речами. Боєм, гнівом і тугою.

Джейкоб супить і намагається — намарно! — зсунути з місця Метгову паперову кульку.

Добре, що він не з тих, хто живиться боєм, гнівом і тугою.

Я навіть не знаю до пуття, чи давно вже Джейкоб *мертвий* (про це я думаю якомога тихіше, бо знаю, що йому

це неприємно). Навряд чи це сталося *аж так* давно, адже він має цілком сучасний вигляд: вбраний у футболку із супергероем, темні джинси, високі кросівки-хайтопи. Але він не розповідає про те, що з ним сталося, а я в нього про це не питаю.

Друзі мають право на особисті таємниці — хай навіть Джейкоб здатний читати мої думки. Я його думки читати не можу, але, якщо все зважити як годиться, краще бути живим і не телепатом, аніж телепатом і привидом.

Слово «*привид*» змушує його скинути на мене очі й кахикнути.

— Мені більше до вподоби вислів «істота з обмеженими тілесними можливостями».

Закочую очі, адже йому добре відомо: я терпіти не можу, коли він без дозволу читає мої думки. Так, це такий собі химерний побічний ефект наших стосунків, але на Бога, існують же ж якісь межі!

— Це не моя провина, що ти так голосно думаєш, — озивається Джейкоб, смикнувши кутиком вуст.

Форкаю, і кілька однокласників озираються на мене. Скоцюрблююся на стільці, ногами випадково копаю сумку з підручниками, що лежить на підлозі. Запрошення, що його Мелані передала Дженні, курсує класом. На мою парту воно не потрапляє. Ну й нехай собі.

Вже незабаром розпочнеться літо, а це означає, що буде свіже повітря, сонячне світло і книги, які можна читати просто тому, що хочеться. Це означає, що незабаром, як це відбувається щороку, наша родина вирушить до орендованого будинку на узбережжі у Лонг-Айленді, і мама з татом працюватимуть над новою книгою.

Але найголовніше — це означає от що: жодних привидів!

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Маленькою я боялася чудовиська у шафі. Не могла заснути, доки не прийде тато. Він рвучко прочиняв дверцята шафи, показуючи мені, що всередині нікого немає. Пройти крізь Запону — це приблизно те саме, що розцахнути дверцята шафи.

Авжеж, є відмінність. Чудовиськ не існує. Шафа завжди була порожня.

А от за Запоною... Тут усе інакше.

Шкіру обдає холодком. На мить я наче опиняюся не за лаштунками, а під водою, і крижана течія змикається над головою, і світло згасає, і щось важке тягне мене — донизу, донизу, дони... .

— Кессіді...

Кліпаю, почувши Джейкобів голос, і спомин про річку відступає. Я знову за лаштунками, все тут таке саме, як і до того, але інакше. Сцена виблякла, наче стара світлина, але зараз тут не так темно, як до того. Навпаки, вона яскраво освітлена софитами, а там, у залі, за завісою, я чую гомін глядачів.

Джейкоб і досі поруч, але зараз він здається більш реальним. Я опускаю очі, роздивляючись себе. Як завше,

я виглядаю більш-менш так само, хіба трохи вибляклою, — але це й досі я, і камера висить у мене на плечі. Єдина відмінність — світло в мене у грудях. Закруток яскравого блакитнувато-білого світла сяє просто крізь ребра, геть-чисто нитка розжарювання в жарівці.

Наче в Залізної Людини, інколи жартує Джейкоб. Притискаю камеру до грудей, щоби затулити сяиво.

— По місцях! — лунає з-за лаштунків голос когось із дорослих. Я здригаюся. Джейкоб хапає мене за рукав, щоби втримати на ногах, і цього разу його рука не проходить наскрізь. Чи то він тут щільніший, чи то я примарніша, але все одно мене тішить цей доторк.

— Друга дія! — вигукує той самий голос. І тоді я розумію, що саме тут відбувається.

Коли все це відбувається.

Це той вечір, коли сталася та пожежа.

Метушаться, геть-чисто зграя кажанів, що вирвалися на волю, хлопці й дівчата у віночках фей та мерехких киреях. Ані мене, ані Джейкоба вони не помічають. Піднімається завіса, чути, як у темній залі стиха перемовляються глядачі. Перше моє поривання — пригинцем шугонуть назад за лаштунки. Але я нагадую собі, що жодних глядачів насправді тут немає. Це місце, цей простір, цей час — усе тут належить привидам. Його споминам.

Решта — просто декорації.

Я здійснюю камеру, навіть не наближуючи видошукач до очей, — усе одно він тріснутий. Швидко клацаю, роблячи кілька світлин, добре знаючи: в найкращому випадку на плівці я зможу побачити хіба тінь того, що тут відбувається. Щось, трохи більше за звичайний світ. Але трохи менше за те, як усе тут насправді.